

Càntut

Cançons de tradició oral

Les caramelles

Maria Margalef i Hijón, Olot

Al cel bri - lla-ven mi-lers d'es - tre-lles, n'e - ra de Pas-qua l'her-mo-sa nit, i al vent llan
ba-ren les ca - ra - me-lles, va ha-ver-hi un xà - fec d'a-plau-di-ment, i les guar

ça - ven les ca - ra - me-lles, can-tant can-çons per din-tre el bor - git. Quan el meu
ni - des i al tes cis - te - lles que-da-ren ple-nes en pocs mo - ments. Vaig dar ous

nò - vio, qu(e) e-ra el so - lis - ta de l'A - li - an - ça del Po - ble - nou, se - rio llu-
fres - cos, dot - ze-na i mit - ja, un be i un à - nec al meu xi - cot, men-tres li

i - a sa veu d'ar - tis - ta, i es-ta-va el bar-ri ple com un ou, pe-tons a -
de-ia, ple-na de di-txa: "Ves si t'es - ti-mo, que t'ho donc tot!" Pe-tons a -

na - va a do-nar - li jo, men-tres can - ta-va a - ques-ta can - çó: "Tan
na - va a do-nar - li jo, men-tres can - ta-va a - ques-ta can - çó:

sols, tan sols per tu, (j)a-mo-sa ni-na, el meu cor sent, el meu cor sent un goig di - ví, i és

tant l'es-ti-ma ció qu(e) a mi em do - mi-na, que ja ho com-pren-dràs quanes-ta-ràs so-le-ta amb

mi, so - le-ta amb mi. Quan a - ca - mi, so - le-ta amb mi, ai, sí!